

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Glini
Trg bana Josipa Jelačića 5
44400 Glina

Poslovni broj: P-489/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Glini, po sucu Zoranu Pleše, u pravnoj stvari tužitelja Nikoline Franjković, OIB 99272542545 iz Topuskog, Ponikvari 127, zastupane po punomoćniku Damiru Karajiću, odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom uredu Hasan Karajić i Damir Karajić, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupanog po punomoćniku Josipu Mađariću, odvjetniku u Mađarić & Lui odvjetničkom društvu, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne obveze, nakon održane i zaključene glavne rasprave 15. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja i njegovog punomoćnika kao i punomoćnika tuženika temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.-dalje ZPP), dana 23. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Usvaja se tužbeni zahtjev koji glasi:

" I.Utvrđuje se da je ništetna odredba sadržana u članku 8. Ugovora o kreditu broj: 158-50-7569195 od 04.04.2018. godine sklopljenog između tužiteljice Nikoline Franjković, Ponikvari, Ponikvari 127, OIB: 99272542545i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 u dijelu koji glasi:

" Premiju osiguranja za policu iz prethodnog stavka, jednokratnu za cjelokupno trajanje osiguranja, u visini 2.00 % (dva posto) od odobrenog iznosa kredita plaća Korisnik kredita prilikom prvog korištenja kredita. Korisnik kredita je suglasan da Kreditor od iznosa odobrenog kredita ustegne premiju i plati je Osiguratelju."

II.Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1178,10 eura (tisućustosedamdesetosameuradesetcenta), zajedno s pripadajućom zateznom

kamatom tekućom od 23. travnja 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, u roku od 15 dana.

III. Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti tuženika kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je " Tužiteljica kao korisnik kredita te tuženik kao kreditor sklopili su Ugovor o kreditu broj: 158-50-7569195 od 04.04.2018. godine. Kreditor je korisniku kredita odobrio nenamjenski kredit.

Točkom 8. Ugovora, ugovorena je naknada za osiguranje naplate tražbine: " Premiju osiguranja za policu iz prethodnog stavka, jednokratnu za cjelokupno trajanje osiguranja, u visini 2.00 % (dva posto) od odobrenog iznosa kredita plaća Korisnik kredita prilikom prvog korištenja kredita. Korisnik kredita je suglasan da Kreditor od iznosa odobrenog kredita ustegne premiju i plati je Osiguratelju."

Korisnik kredita nije mogao pojedinačno pregovarati o iznosu ulazne naknade kredita, niti mu je objašnjeno zašto je ugovoren iznos naknade upravo u postotku naknade koji je naveden u ugovoru. Uvjet uzimanja kredita bio je plaćanje ulazne naknade po principu "uzmi ili ostavi".

III. Pravna osnova

Ovom tužbom tužitelj potražuje utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi opisanoj u točki I. tužbe.

U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.35/05, 41/08, dalje: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

Dakle, tom odredbom definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate, iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna.

Ulazna naknada opisana pod točkom I. tužbe je od tuženika unaprijed formulirana odredba ugovora o kojoj potrošač ne može pojedinačno pregovarati i na čiji sadržaj potrošač nema utjecaja.

Prema članku 295. ZOO opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

Odredbom članka 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014 Dalje ZZP) propisuje se:

(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Temeljem članka 55. stavak 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

Presudom Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 povodom dva zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, a koje pitanje se odnosi na primjenu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13 da li odredba o "naknadi za obradu kredita" kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada financijska institucija nije dokazala da ona odgovara uslugama koje su stvarno pružene i troškovima koji su joj stvarno nastali uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama stranaka iz ugovora, zbog koje bi je nacionalni sud trebao poništiti, sud Europske unije presudom u spojenim predmetima C-224/19 (CY protiv Caixabank SA) i C-259/19 (LG, PK protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA) zaključuje: "da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima."

2. U svom odgovoru na tužbu tuženik navodi da "1.12.2025.g. zaprimio tužbu te u danom mu roku od 30 dana daje sljedeći odgovor na tužbu.

Tuženik prvenstveno ističe prigovor mjesne nenadležnosti uređujućeg suda. Naime, sukladno odredbi čl. 48. stavka 1. ZPP-a opće mjesno je nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu.

Tuženik i tužiteljica su dana 4.4.2018. zaključili Ugovor o kreditu broj 158-50-7569195 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio tužiteljici na raspolaganje iznos kredita od HRK 210.000,00, a kao sredstvo osiguranja kredita ugovorena je polica osiguranja.

Tuženik ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je lex specialis i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

Nesporno je da je tužiteljica slobodnom voljom sklopila Ugovor te da su joj prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora kao i posebni uvjeti Uniq

osiguranja, te da se tužiteljica svojim potpisom usuglasila sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim aktima.

II. U odnosu na navode tužitelja da je odredba koja se odnosi na naknadu za obradu kredita ništetna

U čl. 3. predmetnog Ugovora ugovoreno je:

Naknada za obradu kredita: 0,00 HRK (nula kuna)....

Odredba čl. 3. predmetnog ugovora je jasna, lako uočljiva i razumljiva.

Kako se cijela tužba odnosi i referira na tzv. ulaznu naknadu, to tužitelj smatra bitnim ukazati na ovu odredbu Ugovora.

Stoga su svi navodi tužitelja vezani uz ulaznu naknadu potpuno promašeni.

U odnosu na navode tužitelja da je odredba članka 8. ništetna

Prvenstveno, tužitelj nigdje ne navodi razloga zbog kojih smatra odredbu članka 8. ništetnom, već se cijelo obrazloženje tužbe odnosi na ulaznu naknadu koja u konkretnom predmetu niti ne postoji.

Opreza radi, tuženik citira cijeli članak 8. koji glasi:

Radi osiguranja naplate tražbine po kreditu Korisnik kredita je između više ponuđenih instrumenata osiguranja odabrao i zaključio policu osiguranja Paket 1 – Osigurane plaćanja kredita u slučaju smrti uslijed nezgode.

Premiju osiguranja za policu iz prethodnog stavka, jednokratnu za cjelokupno trajanje osiguranja, u visini 2,00 % (dva posto) od odobrenog iznosa kredita plaća Korisnik kredita prilikom prvog korištenja kredita. Korisnik kredita je suglasan da Kreditor od iznosa odobrenog iznosa kredita ustegne premiju i plati je Osiguratelju. Korisnik kredita je preuzeo Posebne uvjete UNIQA osiguranja za osiguranje Korisnika kredita, upoznat je sa njihovim sadržajem i prihvaća prava i obveze iz tih uvjeta. Dakle, tužitelj ne samo da je sam odabrao ovakav način osiguranja kredita (između više ponuđenih), već su mu sve varijante ponuđene i objašnjene te je svoj odabir kao i razumijevanje i prihvati potvrdio potpisom Ugovora.

Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu police osiguranja.

Tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena odredba nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika.

Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, a obzirom tužitelj nije prigovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor.

Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio predmetni Ugovor o kreditu, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima.

Nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.49. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 41/2014, 110/2015, dalje ZZP/15):

da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Nadalje, prema čl. 52 ZZP/15 nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

Obzirom da je tužitelj, nakon što su u ugovor unesene odredbe koje je tužitelj sam odabrao između više ponuđenih, te nakon što mu je objašnjena svaka odredba Ugovora o kreditu, isti potpisao razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

Slijedom svega navedenog, vidljivo je da je tužbeni zahtjev očito neosnovan.

Opreza radi, tuženik ističe prigovor zastare. Sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima: „Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“

VI. Tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate."

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu broj 158-50-7569195, zaključen između Raiffeisenbank Austria d.d. i Nikoline Franjković od 4. travnja 2018., u izjave klijenta, u zahtjev za kredit od 4. travnja 2018., u potvrdu od 5. siječnja 2026. te je saslušao tužitelja kao stranku u svrhu dokazivanja.

4. Uvidom ugovor o kreditu broj 158-50-7569195, vidljivo je da su Raiffeisenbank Austria d.d. i Nikolina Franjković 4. travnja 2018. zaključili ugovor o kreditu na iznos od 210000,00 HRK, s kamatnom stopom od 7,17%, a referentno razdoblje je razdoblje od 12 mjeseci, za koje se utvrđuje kamatna stopa promjenjive kamate. Rok otplate iznosi 120 mjeseci. Točkom 8. ugovora predviđeno je da premiju osiguranja za policu, jednokratnu za cjelokupno trajanje osiguranja u visini od 2% od odobrenog iznosa kredita plaća korisnik kredita, prilikom prvog korištenja kredita. Korisnik kredita je suglasan da kreditor od iznosa odobrenog kredita ustegne premiju i plati ju osiguratelju.

5. Spisu prileži izjava klijenta uz zahtjev za kredit, kojom Nikolina Franjković izjavljuje da će najkasnije u roku od 15 dana od dana isplate kredita, u koliko joj bude odobren isti dostaviti u RBA potvrde izdane od vjerovnika, da su sve obveze navedene u izjavi za refinanciranje, podmirene u cijelosti, osim za plasmane odobrene od strane RBA. Ista prihvaća sve odredbe koje su sadržane u uvjetima osiguranja, kao i da će u slučaju da joj se odobri kredit svoja redovna mjesečna primanja usmjeravati na tekući odnosno devizni račun, tuženika sve do konačne otplate kredita.

6. Uvidom u potvrdu tuženika od 5. siječnja 2026. utvrđeno je da se navedenom potvrdom potvrđuje da je Nikolina Franjković bila korisnik kredita, broj ugovora: 158-50-7569195, a iznos kredita je 210000,00 HRK te je isti isplaćen (korišten) 5. travnja 2018. godine, a zatvoren (otplaćen) 21. rujna 2020. Po navedenom kreditu naplaćena je premija za policu grupnog osiguranja u iznosu od 4200,00 HRK te je ista naplaćena (ustegnuta) prilikom isplate odobrenog kredita.

7. Saslušana kao stranka tužiteljica je navela da je sa tuženikom 4. travnja 2018. zaključila ugovor o kreditu na 10 godina, u iznosu od 210000,00 kuna. Sklapanju ugovora bila je prisutna osobna bankarica, a tužiteljica je ugovor pročitala i nije razumjela sve stavke ugovora. Osobna bankarica objasnila joj je na koliko dugo se

kredit otplaćuje, na koliko rata, i da će se iznos kredita skidati sa računa tužiteljice po nalogu banke. Nije imala jamca, već je imala ugovor s policom osiguranja u visini od 2% od iznosa kredita, a taj novac je korišten za reprogramiranje drugoga kredita koji je zatvarala za obnovu kuće. Mogla je pregovarati o visini rate i dužini otplate, ali ne i o iznosu ulazne naknade kredita. Tužiteljici bi predstavljao problem kada bi se postupak vodio pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu jer bi ista morala putovati u Zagreb i uzeti slobodan dan. Tužiteljica je dobila objašnjenje vezane za uvjete osiguranja kredita, jer se uvjeti banke ne mogu mijenjati, a objašnjeno joj je da je kredit osiguran putem police osiguranja koju banka naplaćuje iz iznosa kredita. S obzirom da joj je novac bio potreban morala je prihvatiti ovaj ugovor.

8. Sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23.-dalje ZPP) koje će činjenice uzeti kao dokazane, odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

9. Na temelju provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud je došao do zaključka da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan. Ovo proizlazi nakon ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza u njihovoj međusobnoj povezanosti.

10. Tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe. Što se tiče tuženikovog osporavanja tužitelju svojstva potrošača, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu iznad svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti temeljem članka 3. točka 9. te članka 15. stavka 5. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/2014.). Iz cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, Ugovora o kreditu te iskaza tužitelja nedvojbeno proizlazi da je tužitelj sklopio u svojstvu potrošača ugovor o kreditu. Iz Ugovora je vidljivo da je tužitelj fizička osoba te se ne navodi nikakva njegova poslovna djelatnost ili slobodno zanimanje, a u Ugovoru je navedena i namjena kredita, tužitelj je potrošio sredstva dobivena kreditom. Prema tome, ne stoji tvrdnja tuženika da tužitelj nije dokazao svojstvo potrošača. Odredbom članka 49. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, a posljedica takve nepoštene odredbe je ništetnost ugovora. Tijekom postupka nadalje je utvrđeno da je tužitelj 4. travnja 2018. godine sklopio ugovor o kreditu te se obvezao s korištenjem kredita platiti banci jednokratnu naknadu u visini od 2% od iznosa kredita. Tužitelj nije mogao pregovarati o iznosu naknade kredita, a nije mu objašnjeno zašto je ugovoren iznos naknade u navedenom postotku. Kao što je i sam tužitelj naveo u svom iskazu, rečeno mu je da mora izvršiti uplatu u iznosu od 2% za kredit, ali mu nije objašnjen razlog zašto je naveden ugovoren iznos naknade baš u postotku od 2%. Prema tome, iz svega navedenog proizlazi da tužitelj nije mogao pregovarati o iznosu naknade kredita, radi čega je ništetna odredba sadržana u članku 1. Ugovora o kreditu.

11. Također se prigovor zastare tuženika u ovom predmetu ukazuje neosnovanim, imajući u vidu i sudsku praksu sudova. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve

ono što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke, kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Imajući ovo u vidu prigovor zastare tuženika nije osnovan.

12. Sud je odbio prigovor mjesne nenadležnosti tuženika iz razloga ekonomičnosti, s obzirom da bi tužitelju vođenje postupka pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, predstavljalo problem i to najčešće iz financijskih razloga, jer bi isti u tom slučaju morao uzeti slobodan dan i morao putovati u Zagreb.

13. U smislu odredbe članka 154. ZPP-a, stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinu umješacu nadoknaditi troškove. Tužitelju pripadaju troškovi na ime sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, koliko iznose i troškovi sastava podneska od 8. siječnja 2026., troškovi zastupanja na ročištima od 4. ožujka 2026. i 15. travnja 2026. što zajedno sa troškovima objave presude u iznosu od 100,00 eura, troškovima PDV-a i sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 53,10 eura, daje ukupan iznos od 1178,10 eura.

14. Iz naprijed navedenih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

U Glini 23. travnja 2026.

Sudac
Zoran Pleše

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave ove presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

Dostavna naredba:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku na Vaš znak: RBA-PAS-1765

Broj zapisa: **9-30887-10042**

Kontrolni broj: **0a8a2-045c9-c646e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.